

AGATHA CHRISTIE

Θανάσιμος κίνδυνος

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Θανάσιμος κίνδυνος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Peril at End House
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2015
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1932. All rights reserved.
The AC Monogram Logo is a trade mark, and AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Σφήκα σε ψάθινο καπέλο»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Μάιος 2019, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3064-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3067-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfofosi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Θανάσιμος κίνδυνος

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηπρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

*Στον Ίντεν Φίλιπς,
στον οποίο θα είμαι πάντοτε ευγνώμων
για τη φιλία του και την ενθάρρυνση
που μου πρόσφερε πριν από πολλά χρόνια.*

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	13
1. Ξενοδοχείο Ματζέστικ	15
2. Εντ Χάουζ.....	29
3. Ατυχήματα;	43
4. Κάτι πρέπει να συμβαίνει!	55
5. Ο κύριος και η κυρία Κροφτ	63
6. Μια επίσκεψη στον κύριο Βάις	75
7. Τραγωδία	84
8. Το θανάσιμο σάλι	92
9. Α έως Κ	102
10. Το μυστικό της Νικ	117
11. Το κίνητρο	128
12. Έλεν	135
13. Γράμματα	145
14. Το μυστήριο της χαμένης διαθήκης	154
15. Η περιέργη συμπεριφορά της Φρεντερικά	165
16. Συνάντηση με τον κύριο Γουίτφιλντ	174

17. Ένα κουτί σοκολατάκια	187
18. Το πρόσωπο στο παράθυρο	200
19. Ο Πουαρό σκηνοθετεί ένα έργο	216
20. Κ	224
21. Το πρόσωπο Λ	227
22. Το τέλος της ιστορίας	232

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το μυθιστόρημα Θανάσιμος κίνδυνος δημοσιεύτηκε το 1932 στις ΗΠΑ. Είναι το έβδομο βιβλίο με ήρωα τον Πουαρό και ενσωματώνει πάρα πολλές από τις τεχνικές που η Κρίστι έχει πλέον αναπτύξει πλήρως και χαρακτηρίζουν τα έργα της.

Έγινε δεκτό με ενθουσιασμό από την κριτική. Το Times Literary Supplement έγραψε ότι «η λύση του γρίφου είναι ασυνήθιστα έξυπνη και ισάξια των καλύτερων ιστοριών της κυρίας Κρίστι», ενώ το New York Times Book Review ότι «με την Άγκαθα Κρίστι συγγραφέα και τον Ηρακλή Πουαρό κεντρικό χαρακτήρα μπορεί κανείς να είναι σίγουρος ότι έχει στα χέρια του μια απολαυστική ιστορία με πραγματικό μυστήριο».

Το Θανάσιμος κίνδυνος γνώρισε πάμπολλες διασκευές. Μεταφέρθηκε στη σκηνή από τον Άρνολντ Ρίντλεϊ και παίχτηκε στο θέατρο Vaudeville στο Λονδίνο, έγινε κινηματογραφική ταινία (Zagadka Endkhauza) από τον Ρώσο Βαντίμ Ντερμπένιοφ το 1989, ενώ το 1990 διασκευάστηκε για την τηλεοπτική σειρά Agatha Christie's Poirot, στην οποία πρωταγωνιστούσε ο Ντέιβιντ Σουσέ. Έγινε ακόμη και παιχνίδι στον υπολογιστή το 2007, καθώς και graphic novel το 2008. Το 2009 μία πολύ ελεύθερη διασκευή της υπόθεσης, χωρίς καν τον Ηρακλή Πουαρό, αποτέλεσε επεισόδιο τη σειράς Les petits meurtres d'Agatha Christie της γαλλικής τηλεόρασης.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Βέλγος ντετέκτιβ, απολαμβάνει τις διακοπές του σε παραθαλάσσιο ξενοδοχείο, περίπου συνταξιούχος πλέον. Καλείται να λύσει το μυστήριο μιας σειράς ύποπτων περιστατικών, που κορυφώνονται με τη δολοφονία μιας νεαρής γυναίκας.

Άρθουρ Χέιστινγκς

Φίλος και συνεργάτης του Πουαρό, τον συνοδεύει στις διακοπές του και στη συνέχεια τον βοηθά στη διαλεύκανση του μυστηρίου.

Νικ Μπάκλεϊ

Ιδιοκτήτρια ενός σπιτιού κοντά στο ξενοδοχείο όπου παραθερίζει ο Πουαρό. Το τελευταίο διάστημα είχε εμπλακεί σε μια σειρά ύποπτων «ατυχημάτων».

Μάγκι Μπάκλεϊ

Ξαδέρφη της Νικ. Συνεσταλμένη, ιδίως σε σύγκριση με την αλέγγρα ξαδέρφη της. Προσκαλείται να περάσει λίγες ημέρες μαζί της, κατόπιν παρότρυνσης του Πουαρό, στον απόηχο των ατυχημάτων της ξαδέρφης της.

Τζορτζ Τσάλεντζερ

Πλωτάρχης, φίλος της Νικ Μπάκλεϊ. Περνά τα Σαββατοκύριακά

του στην περιοχή και φαίνεται πως τρέφει μια ιδιαίτερη αδυναμία στη Νικ.

Φρεντερίκα Ράις

Φίλη της Νικ Μπάκλεϊ, αν και το τελευταίο διάστημα η σχέση τους παρουσιάζει σκαμπανεβάσματα.

Τζιμ Λάζαρους

Έμπορος έργων τέχνης, φίλος της Νικ και της Φρεντερίκα, με την οποία φαίνεται να αναπτύσσεται ένας ιδιαίτερος δεσμός.

Τσαρλς Βάις

Δικηγόρος, ξάδερφος της Νικ Μπάκλεϊ. Τυπικός και ικανός στη δουλειά του, αν και κάπως κλειστός χαρακτήρας.

Κύριος και κυρία Κροφτ

Ζευγάρι Αυστραλών, νοικάρηδες της Νικ Μπάκλεϊ. Εκείνη είναι καθηλωμένη σε αναπηρική καρέκλα έπειτα από τροχαίο, όμως, όπως και ο σύζυγός της, είναι εξαιρετικά εύθυμος χαρακτήρας.

Έλεν και Γουίλιαμ Γουίλσον

Υπηρέτρια και κηπουρός της Νικ Μπάκλεϊ, αντίστοιχα. Η υποδειγματική στάση της Έλεν βοηθά στο να αντισταθμίζεται ο κάπως ράθυμος χαρακτήρας του συζύγου της.

Ξενοδοχείο Ματζέστικ

Καμία παραθαλάσσια πόλη στον Νότο της Αγγλίας δεν είναι, νομίζω, τόσο όμορφη όσο το Σεντ Λου. Δίκαια έχει αποκτήσει το προσωνύμιο βασίλισσα των ιαματικών λουτρών και θυμίζει έντονα τη Ριβιέρα. Η ακτή της Κορνουάλης είναι για μένα εξίσου γοητευτική όσο και ο Νότος της Γαλλίας.

Αυτό ακριβώς σχολίασα στον φίλο μου, τον Ηρακλή Πουαρό.

«Αυτό ακριβώς έγραφε και το μενού στο εστιατόριο του τρένου χθες, φίλε μου. Το σχόλιό σου δεν είναι πρωτότυπο».

«Μα, δε συμφωνείς;»

Χαμογελούσε, μάλλον με κάτι που σκεφτόταν, έτσι δεν απάντησε αμέσως στην ερώτησή μου. Την επανέλαβα.

«Χίλιες φορές συγγνώμη, Χέιστινγκς. Οι σκέψεις μου ταξίδευαν. Ταξίδευαν, μάλιστα, σε εκείνο το σημείο του κόσμου που μόλις τώρα ανέφερες».

«Στον Νότο της Γαλλίας;»

«Ναι. Σκεφτόμουν τον τελευταίο χειμώνα που πέρασα εκεί και τα γεγονότα που τον σημάδεψαν».

Ανέτρεξα νοερά σε εκείνο το διάστημα. Ένας φόνος είχε διαπραχθεί στο Γαλάζιο Τρένο και το μυστήριο –σύνθετο και στρυφνό– είχε διαλευκανθεί από τον Πουαρό με το σύνθημα, αλάνθαστο δαιμόνιό του.

«Μακάρι να ήμουν τότε μαζί σου», είπα με παράπονο.

«Πράγματι», συμφώνησε ο Πουαρό. «Η πείρα σου θα είχε αποδειχθεί υπερπολύτιμη για μένα».

Του έριξα μια λοξή ματιά. Ως αποτέλεσμα μιας βαθιά ριζωμένης συνήθειας, έχω την τάση να δυσπιστώ απέναντι στις φιλοφρονήσεις του, όμως αυτή τη φορά έμοιαζε να σοβαρολογεί. Άλλωστε, γιατί όχι; Διαθέτω μεγάλη πείρα στις μεθόδους που εφαρμόζει.

«Αυτό που μου έλειψε ιδιαίτερα ήταν η ζωηρή φαντασία σου, Χέιστινγκς», συνέχισε με ύφος ονειροπόλο. «Κάποιες φορές ο άνθρωπος έχει ανάγκη από ένα ανάλαφρο διάλειμμα. Ο βαλές μου, ο Τζορτζ, άνθρωπος αξιοθαύμαστος, με τον οποίο ενίοτε επέτρεπα στον εαυτό μου να συζητά κάποιο ζήτημα της υπόθεσης, δε διαθέτει ίχνος φαντασίας».

Το συγκεκριμένο σχόλιο μου φάνηκε ολότελα άσχετο.

«Πες μου, Πουαρό», είπα. «Δεν μπαίνεις ποτέ στον πειρασμό να επιστρέψεις στην ενεργό δράση; Αυτή η ήρεμη ζωή...»

«Μου ταιριάζει έξοχα, φίλε μου. Να κάθεται και να απολαμβάνεις τον ήλιο... Τι ομορφότερο υπάρχει; Να παραδίδεις τα σκήπτρα στο απόγειο της φήμης σου... Ποια χειρονομία θα μπορούσε να είναι ευγενέστερη; Λένε για μένα: *Αυτός είναι ο Ηρακλής Πουαρό! Ο μέγας, ο μοναδικός! Ουδέποτε υπήρξε άλλος σαν κι αυτόν ούτε και πρόκειται να υπάρξει!* Ε, λοιπόν... αυτό εμένα μου αρκεί. Δε ζητώ κάτι περισσότερο. Είμαι σεμνός άνθρωπος».

Προσωπικά, δε θα είχα χρησιμοποιήσει το επίθετο *σεμνός*. Είχα την αίσθηση πως ο εγωισμός του φίλου μου σε καμιά περίπτωση δεν είχε καμφθεί με το πέρασμα των χρόνων. Έγειρε στην πλάτη της καρέκλας του, χαϊδεύοντας το μουστάκι του, ενώ σχεδόν γουργούριζε από ικανοποίηση.

Καθόμασταν σε μία από τις βεράντες του ξενοδοχείου Ματζέστικ. Είναι το μεγαλύτερο ξενοδοχείο στο Σεντ Λου, περιβάλλεται από κήπους και είναι χτισμένο σε ένα ακρωτήριο με θέα προς τη θάλασσα. Οι κήποι του ξενοδοχείου εκτείνονταν από κάτω μας κι εκεί φύτρωσαν άφθονοι φοίνικες. Η θάλασσα είχε ένα υπέροχο βαθύ γαλά-

ζιο χρώμα, ο ουρανός ήταν ανέφελος και ο ήλιος έλαμπε με τη ζέση που θα έπρεπε να χαρακτηρίζει έναν αυγουσιτάτικο ήλιο (όμως στην Αγγλία πολύ συχνά κάτι τέτοιο δε συμβαίνει). Ακουγόταν ένα έντονο βουητό από μέλισσες, ένας ήχος ευχάριστος, και γενικά δύσκολα θα μπορούσε να φανταστεί κανείς μια σκηνή πιο ειδυλλιακή.

Είχαμε φτάσει μόλις το προηγούμενο βράδυ και αυτό ήταν το πρώτο πρωινό της εβδομάδας που σχεδιάζαμε να παραμείνουμε εκεί. Εφόσον ο καιρός εξακολουθούσε έτσι, μας περίμεναν πράγματι οι τέλειες διακοπές.

Μάζεψα από κάτω την πρωινή εφημερίδα που είχε πέσει από το χέρι μου, και συνέχισα την ανάγνωση των ειδήσεων εκείνης της ημέρας. Η πολιτική κατάσταση έμοιαζε μάλλον στενόχωρη, αλλά αδιάφορη, στην Κίνα επικρατούσε αναστάτωση, υπήρχε ένα εκτενές ρεπορτάζ σχετικά με μια φημολογούμενη απάτη στο Σίτι του Λονδίνου, όμως γενικά δεν υπήρχε κάποια ιδιαίτερως συναρπαστική είδηση.

«Παράξενο πράγμα αυτή η νόσος των παπαγάλων», σχολίασα, καθώς γυρνούσα σελίδα.

«Πολύ παράξενο».

«Ακόμη δύο θάνατοι στο Λιντς, απ' ό,τι διαβάζω».

«Πολύ κρίμα».

Γύρισα σελίδα.

«Ακόμη δεν έχουν νέα από εκείνον τον πιλότο, τον Σίτον, που επιχειρεί τον γύρο του κόσμου. Πολύ θαρραλέα άτομα αυτοί οι τύποι. Κι εκείνο το αμφίβιο σκάφος του, το *Άλμπατρος*, πρέπει να είναι σπουδαία εφεύρεση. Πολύ κρίμα, αν έπαθε κάτι. Όχι πως έχουν πάψει να ελπίζουν. Μπορεί να κατάφερε να προσγειωθεί σε κάποιο νησί του Ειρηνικού».

«Οι κάτοικοι των Νήσων Σολομώντα παραμένουν κανίβαλοι, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Πουαρό μείλιχια.

«Πρέπει να είναι εξαιρετος άνθρωπος. Άλλωστε, κάτι τέτοια άτομα είναι που σε κάνουν να αισθάνεσαι υπερήφανος που είσαι Άγγλος».

«Είναι μια παρηγοριά για τις ήττες στο Γουίμπλετον», σχολίασε ο Πουαρό.

«Δεν... δεν εννοούσα...» έκανα να πω.

Ο φίλος μου προσπέρασε με μια ήρεμη κίνηση του χεριού του την προσπάθειά μου να απολογηθώ.

«Εγώ», δήλωσε. «Εγώ δεν είμαι αμφίβιο, όπως το μηχανήμα του άτυχου σηπναγού Σίτον, όμως είμαι κοσμοπολίτης. Και απέναντι στους Άγγλους ανέκαθεν έτρεφα, όπως γνωρίζεις, μέγα θαυμασμό. Για τον διεξοδικό τρόπο, λόγου χάρη, με τον οποίο διαβάζουν την εφημερίδα τους καθημερινά».

Η προσοχή μου είχε στραφεί στις πολιτικές εξελίξεις.

«Απ' ό,τι φαίνεται, ζορίζουν άσχημα τον υπουργό Εσωτερικών», σχολίασα με ένα πνιχτό γέλιο.

«Τον καημένο. Έχει κι αυτός τα προβλήματά του. Α, ναι! Σε τέτοιο βαθμό, ώστε να στρέφεται για βοήθεια στις πλέον απίθανες κατευθύνσεις».

Τον κοίταξα με απορία.

Χαμογελώντας ελαφρά, ο Πουαρό έβγαλε από την τσέπη του το πρωινό ταχυδρομείο, που ήταν προσεκτικά πιασμένο με ένα λάστιχο. Από εκεί απέσυρε ένα γράμμα, το οποίο πέταξε προς το μέρος μου.

«Μάλλον δεν πρόλαβαν να μας το παραδώσουν χθες», σχολίασε.

Διάβασα το γράμμα με ένα ευχάριστο αίσθημα ενθουσιασμού.

«Πουαρό!» αναφώνησα. «Αυτό είναι άκρως κολακευτικό!»

«Βρίσκεις, φίλε μου;»

«Εκφράζεται με ολόθερμα λόγια για τις ικανότητές σου».

«Έχει δίκιο», είπε ο Πουαρό αποστρέφοντας σεμνά το βλέμμα του.

«Σε παρακαλεί πολύ να ερευνήσεις αυτή την υπόθεση για λογαριασμό του... Μάλιστα, κάνει λόγο για προσωπική χάρη».

«Ακριβώς. Είναι περιττό να μου τα επαναλαμβάνεις όλα αυτά. Το αντιλαμβάνεσαι, φίλτατε Χέιστινγκς. Έχω διαβάσει ήδη αυτό το γράμμα».

«Πολύ κρίμα», είπα με παράπονο. «Αυτό σημαίνει πως τερματίζονται οι διακοπές μας».

«Μα, όχι, όχι, ψύχασε... δεν υπάρχει καμία τέτοια περίπτωση».

«Πώς, αφού ο υπουργός Εσωτερικών γράφει εδώ πως το ζήτημα είναι επείγον».

«Μπορεί να έχει δίκιο... μπορεί και όχι. Αυτοί οι πολιτικοί αναστατώνονται εύκολα. Θυμάμαι μια φορά στη Βουλή των Αντιπροσώπων στο Παρίσι...»

«Καλά, ναι, όμως, Πουαρό, δε θα έπρεπε να κανονίζουμε τα της αναχώρησής μας; Την ταχεία για το Λονδίνο δεν την προλαβαίνουμε, αναχωρεί στις δώδεκα. Το επόμενο...»

«Ηρέμησε, Χέιστινγκς, ηρέμησε, σε παρακαλώ! Αυτός ο διαρκής ενθουσιασμός, αυτή η αναστάτωση! Δεν πρόκειται να ταξιδέψουμε στο Λονδίνο σήμερα... ούτε καν αύριο».

«Μα, αφού σε καλεί...»

«Ουδόλως με απασχολεί. Δεν ανήκω στις αστυνομικές δυνάμεις της χώρας, Χέιστινγκς. Καλούμαι να αναλάβω την υπόθεση ως ιδιωτικός ερευνητής. Αρνούμαι».

«Αρνείσαι;»

«Βεβαίως. Απαντώ ευγενικότατα, εκφράζω τη λύπη μου, ζητώ συγγνώμη, εξηγώ πως πραγματικά είμαι βαθύτατα στενοχωρημένος... όμως τι να γίνει; Έχω αποσυρθεί... είμαι τελειωμένος».

«Δεν είσαι τελειωμένος», είπα όσο πιο έντονα μπορούσα.

Ο Πουαρό χτύπησε την παλάμη του ελαφρά πάνω στο γόνατό μου.

«Αυτά είναι λόγια ενός καλού φίλου... ενός πιστού συντρόφου. Κι έχεις τους λόγους σου, βεβαίως. Τα φαιά κύτταρα εξακολουθούν να λειτουργούν... η τάξη και η μέθοδος παραμένουν στις θέσεις τους. Όμως, εφόσον έχω αποσυρθεί, φίλε μου, έχω αποσυρθεί! Έλξηε! Δεν είμαι κάποιος αγαπημένος ηθοποιός που ανεβαίνει κάθε τόσο στο σανίδι για μια αποχαιρετιστήρια παράσταση. Με κάθε γενναιοδωρία, λέω το εξής: Ας δοθεί μια ευκαιρία στους νέους. Διόλου δεν αποκλείεται να καταφέρουν κάτι αξιόλο-

γο. Αμφιβάλλω, όμως ποτέ δεν ξέρεις. Σε κάθε περίπτωση, θα είναι συμπαθητικές οι επιδόσεις τους σε αυτή την αναμφίβολα ανιαρή υπόθεση που απασχολεί τον υπουργό».

«Μα, Πουαρό, η φιλοφρόνηση!»

«Προσωπικά, είμαι υπεράνω φιλοφρονήσεων. Ο υπουργός Εσωτερικών, καθώς είναι λογικός άνθρωπος, αντιλαμβάνεται πως αρκεί να εξασφαλίσει τις υπηρεσίες μου και όλα θα εξελιχθούν κατ' ευχήν. Τι να γίνει; Είναι άτυχος. Ο Ηρακλής Πουαρό διαλεύκανε ήδη την τελευταία υπόθεση της σταδιοδρομίας του».

Έμεινα να τον κοιτάζω. Πραγματικά με στενοχωρούσε βαθύτατα το πείσμα του. Η διαλεύκανση μιας υπόθεσης σαν κι εκείνη που περιέγραφε ο υπουργός θα μπορούσε να ενισχύσει ακόμη περισσότερο την ήδη παγκόσμια φήμη του Πουαρό. Από την άλλη, δεν μπορούσα να μη θαυμάσω την ανυποχώρητη στάση του.

Ξαφνικά, μια σκέψη τρύπωσε στον νου μου και χαμογέλασα.

«Απορώ», είπα, «που δε φοβάσαι. Μία τόσο εμφαντική δήλωση, το δίχως άλλο, θα προκαλέσει τους θεούς».

«Αδύνατον», απάντησε εκείνος, «κανείς δε θα μπορούσε να κλονίσει την απόφαση του Ηρακλή Πουαρό».

«Αδύνατον, Πουαρό;»

«Έχεις δίκιο, φίλε μου, δεν κάνει να χρησιμοποιεί κανείς μια τέτοια λέξη. Μα, τέλος πάντων, δε λέω πως έτσι και χτυπούσε μια σφαίρα τον τοίχο δίπλα από το κεφάλι μου δε θα ερευνούσα το ζήτημα! Άνθρωποι είμαστε, τέλος πάντων!»

Χαμογέλασα. Ένα βοτσαλάκι είχε μόλις πέσει στη βεράντα δίπλα μας και η ευφάνταστη αναλογία που είχε σκαρώσει ο Πουαρό εμπνεόμενος από αυτό είχε κινήσει την περιέργειά μου. Τώρα έσκυβε και μάζευε από κάτω το βοτσαλάκι, καθώς συνέχιζε.

«Ναι... δεν παύει κανείς να είναι άνθρωπος. Ένας κοιμισμένος σκύλος... βαθιά και ήσυχα, όμως καμιά φορά κι ο κοιμισμένος σκύλος ξυπνάει. Έχετε και μια παροιμία στη γλώσσα σας που λέει αυτό το πράγμα».

«Μάλιστα», είπα, «αν βρεις ένα μαχαίρι καρφωμένο δίπλα στο

μαξιλάρι σου το πρωί που θα ξυπνήσεις... καλά θα κάνει να φυλάγεται ο εγκληματίας που το έβαλε εκεί!»

Έγνεψε καταφατικά, αλλά κάπως αφηρημένα.

Ξαφνικά, προς μεγάλη μου έκπληξη, σηκώθηκε και κατέβηκε τα λιγοστά σκαλοπάτια που οδηγούσαν από τη βεράντα στον κήπο. Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε μια νεαρή γυναίκα, η οποία κινήθηκε βιαστικά προς το μέρος μας.

Είχα μόλις σχηματίσει την εντύπωση πως επρόκειτο για μία σαφώς χαριτωμένη νεαρή, όταν η προσοχή μου στράφηκε στον Πουαρό, ο οποίος, χωρίς να προσέχει πού πηγαίνει, είχε σκοντάψει σε μια ρίζα και είχε πέσει άτσαλα. Βρισκόταν ακριβώς δίπλα στην κοπέλα όταν συνέβη αυτό, έτσι οι δυο μας τον βοηθήσαμε να σταθεί στα πόδια του. Η προσοχή μου προφανώς ήταν στραμμένη στον φίλο μου, όμως είχα την αίσθηση πως επρόκειτο για μια κοπέλα με σκούρα μαλλιά, παιχνιδιάρικη όψη και μεγάλα, σκούρα μπλε μάτια.

«Συγγνώμη...» ψέλλισε ο Πουαρό. «Δεσποινίς, είστε ευγενέστατη. Λυπάμαι πολύ... α... το πόδι μου με πονά αισθητά. Όχι, όχι, πραγματικά δεν είναι κάτι... τον αστράγαλο γύρισα, αυτό είναι όλο. Σε λίγα λεπτά θα έχει περάσει. Όμως, αν μπορείς, Χέιστινγκς, βοήθησέ με... με τη συνδρομή της δεσποινίδος, αν έχει την ευγενέστατη καλοσύνη. Ντρέπομαι που της ζητώ μια τέτοια εξυπηρέτηση».

Πήρα θέση στο ένα του πλευρό, η κοπέλα στο άλλο και σύντομα καταφέραμε να καθίσουμε τον Πουαρό σε μια καρέκλα στη βεράντα. Κατόπιν, πρότεινα να φωνάξω έναν γιατρό, όμως ο φίλος μου βάλθηκε να γνέφει αρνητικά, επίμονα.

«Δεν είναι τίποτα, σου λέω. Γύρισε ο αστράγαλός μου, αυτό είναι όλο. Πονάει για την ώρα, όμως σύντομα θα περάσει». Έκανε μια γκριμάτσα. «Ορίστε, σε ένα λεπτάκι θα το έχω ξεχάσει. Δεσποινίς, σας ευχαριστώ χίλιες φορές. Είστε ευγενέστατη. Καθίστε, παρακαλώ πολύ».

Η κοπέλα έπιασε μια καρέκλα.

«Δεν έκανα κάτι σπουδαίο», είπε. «Πάντως, θα πρότεινα να το δει κάποιος».

«Δεσποινίς, σας βεβαιώ, είναι κάτι παντελώς ασήμαντο! Μάλιστα, χάρη στην ευχάριστη συντροφιά σας, ο πόνος έχει μαλακώσει ήδη».

Η κοπέλα γέλασε.

«Αυτό είναι καλό».

«Τι θα λέγατε για ένα κοκτέιλ;» πρότεινα. «Νομίζω, άλλωστε, πως είναι η κατάλληλη ώρα».

«Κοιτάξτε...» Η κοπέλα δίστασε. «Ευχαριστώ πολύ, ναι».

«Μαρτίνι;»

«Ναι, παρακαλώ... ένα ντράι μαρτίνι».

Έφυγα. Επιστρέφοντας, αφού είχα δώσει την παραγγελία για τα ποτά μας, βρήκα τον Πουαρό και την κοπέλα να συζητούν ζωηρά.

«Φαντάσου, Χέιστινγκς», είπε ο φίλος μου, «το σπίτι εκεί... να, στο ακρωτήριο... που τόσο πολύ θαυμάζαμε, ανήκει στη δεσποινίδα εδώ».

«Αλήθεια;» είπα, αν και δεν μπορούσα να θυμηθώ πότε είχα εκφράσει τον οποιοδήποτε θαυμασμό. Για την ακρίβεια, η παρουσία του σπιτιού μου είχε περάσει σχεδόν απαρατήρητη. «Μοιάζει κάπως απόμακρο και επιβλητικό, έτσι όπως στέκει εκεί, μόνο του, μακριά από όλα τα άλλα».

«Ονομάζεται Εντ Χάουζ», είπε η κοπέλα. «Το λατρεύω... όμως είναι ένα παλιό, ταλαιπωρημένο κτίριο. Έχει πάρει για τα καλά την κάτω βόλτα».

«Είστε το τελευταίο μέλος κάποιας παλιάς οικογένειας, δεσποινίς;»

«Α! Μη φανταστείτε πως είμαστε τίποτε σπουδαίο. Πάντως οι Μπάκλεϊ έμεναν σε αυτά τα μέρη εδώ και δύο τρεις αιώνες. Ο αδελφός μου πέθανε πριν από τρία χρόνια, έτσι είμαι το τελευταίο μέλος της οικογένειάς μας».

«Τι κρίμα. Ζείτε μόνη σας εκεί, δεσποινίς;»

«Α! Απουσιάζω συχνά και, όταν βρίσκομαι εδώ, συνήθως έχω ευχάριστη παρέα· πηγαινόερχεται πολύς κόσμος στο σπίτι».

«Πολύ μοντέρνα προσέγγιση. Εγώ σας φαντάζομαι σε ένα σκο-

τεινό, μυστηριώδες αρχοντικό, στοιχειωμένο από κάποια οικογενειακή κατάρα».

«Θαυμάσια! Πρέπει να διαθέσετε ζωηρότατη φαντασία. Όχι, δεν είναι στοιχειωμένο. Κι αν είναι, το φάντασμα πρέπει να έχει αγαθές προθέσεις. Τρεις φορές γλίτωσα από ξαφνικό θάνατο, σε ισάριθμες μέρες, οπότε μάλλον πρέπει να είμαι πολύ τυχερή».

Ο Πουαρό ανακάθισε απότομα.

«Γλιτώσατε από τον θάνατο; Πολύ ενδιαφέρον ακούγεται αυτό, δεσποινίς».

«Α, μη φανταστείτε τίποτα συναρπαστικό. Απλά ατυχήματα ήταν, ξέρετε». Τίναξε το κεφάλι της απότομα, καθώς μια σφήκα περνούσε από δίπλα. «Ανάθεμα αυτές οι σφήκες! Πρέπει να υπάρχει κάποια φωλιά εδώ γύρω».

«Τις μέλισσες και τις σφήκες... δεν τις συμπαθείτε, δεσποινίς; Μάλλον σας τσίμπησε κάποια... έτσι δεν είναι;»

«Όχι... όμως καθόλου δε μου αρέσει ο τρόπος που περνούν ακριβώς μπροστά από το πρόσωπό σου».

«Η μέλισσα στο ψάθινο καπέλο», είπε ο Πουαρό. «Έχετε μια τέτοια φράση στα αγγλικά».

Εκείνη τη στιγμή έφτασαν τα κοκτέιλ. Σηκώσαμε όλοι τα ποτήρια μας και κάναμε τα συνήθη τυπικά σχόλια.

«Κανονικά, ήταν να περάσω από το ξενοδοχείο για ένα κοκτέιλ», είπε η δεσποινίς Μπάκλεϊ. «Μάλλον θα αναρωτιούνται τι απέγινα».

Ο Πουαρό ξερόβηξε και ακούμπησε στο τραπέζι το ποτήρι του.

«Αχ, πόσο θα 'θελα ένα φλιτζάνι καλή, πλούσια σοκολάτα...» μουρμούρισε. «Όμως στην Αγγλία δεν τη φτιάχνουν. Πάντως στη χώρα σας έχετε ορισμένες πολύ ευχάριστες συνήθειες. Να, οι νεαρές κοπέλες... τα καπέλα τους φοριούνται και βγαίνουν... τόσο χαριτωμένα... τόσο εύκολα...»

Η κοπέλα τον κοιτούσε μάλλον απορημένη.

«Τι θέλετε να πείτε; Τόσο παράξενο είναι αυτό;»

«Απορείτε γιατί είστε νέα... τόσο νέα, δεσποινίς. Όμως για μένα το φυσικό θα ήταν η γυναίκα να έχει ένα χτένισμα ψηλό και

άκαμπτο... και το καπέλο να στερεώνεται με πολλές φουρκέτες...
là... là... là... et là».

Τίναξε τέσσερις φορές τον δείκτη του στον αέρα.

«Μα, αυτό θα ήταν φοβερά άβολο!»

«Α! Της αυτής γνώμης είμαι κι εγώ», είπε ο Πουαρό, με ακόμα περισσότερο συναίσθημα και από γυναίκα που είχε υποφέρει από εκείνη τη μόδα. «Όταν φυσούσε ο άνεμος, ήταν αληθινό βάσανο... Σου προκαλούσε ημικρανία».

Η δεσποινίς Μπάκλεϊ έβγαλε το απλό πλατύγυρο καπέλο που φορούσε και το ακούμπησε δίπλα της.

«Και τώρα κάνουμε αυτό», είπε γελώντας.

«Πράγμα το οποίο είναι φρόνιμο και πολύ γοητευτικό», αποκρίθηκε ο Πουαρό με μια μικρή υπόκλιση.

Παρατήρησα την κοπέλα με ενδιαφέρον. Τα σκούρα μαλλιά της ήταν αχτένιστα, κάτι που της προσέδιδε όψη ξωτικού. Γενικά, όλη η εικόνα της έφερνε σε ξωτικό. Το μικρό ζωηρό πρόσωπο, σε σχήμα πανσέ, τα πελώρια σκούρα μπλε μάτια και κάτι ακόμη... κάτι αλλόκοτο και γοητευτικό. Μήπως μια υποψία αποκοιτίας; Κάτω από τα μάτια της σχηματίζονταν σκούρες σκιές.

Η βεράντα στην οποία καθόμασταν είχε λιγοστή κίνηση. Η κεντρική βεράντα, την οποία προτιμούσαν οι περισσότεροι άνθρωποι, εκτεινόταν πίσω από τη γωνία, σε ένα σημείο όπου ο βράχος κατέβαινε κάθετα προς τη θάλασσα.

Από εκείνη τη γωνία εμφανίστηκε τώρα ένας άνδρας, ένας άνδρας με κοκκινωπό πρόσωπο, κορδωμένος, που είχε τα χέρια του μισοσφιγμένα καθώς προχωρούσε. Έδινε την εικόνα ανθρώπου πρόσχαρου και ξένοιαστου· ενός κλασικού ναυτικού.

«Δεν μπορώ να καταλάβω πού εξαφανίστηκε αυτή η κοπέλα», μονολογούσε, έτσι που η φωνή του έφτανε καθαρά στο σημείο όπου καθόμασταν. «Νικ... Νικ».

Η δεσποινίς Μπάκλεϊ σπκώθηκε.

«Το ήξερα πως θα είχαν αρχίσει να ανησυχούν. Εδώ... Τζορτζ... εδώ είμαι!»

«Η Φρέντι κοντεύει να σκάσει, θέλει να πιει κάτι. Άντε, πάμε, κοπέλα μου».

Έριξε μια ματιά περιέργειας προς τη μεριά του Πουαρό, ο οποίος πρέπει να διέφερε αισθητά από τους περισσότερους φίλους της Νικ.

Η κοπέλα προχώρησε στις συστάσεις.

«Από εδώ ο πλωτάρχης Τσάλεντζερ... ε...»

Αιφνιδιάστηκε, διαπιστώνοντας πως ο Πουαρό δεν είπε το όνομά του, όπως περίμενε η νεαρή γυναίκα. Αντίθετα, σηκώθηκε, έκανε μια πολύ μεγαλοπρεπή υπόκλιση και μουρμούρισε: «Του αγγλικού πολεμικού ναυτικού. Τρέφω μεγάλη εκτίμηση στο πολεμικό ναυτικό της Αγγλίας».

Αυτού του είδους το σχόλιο δεν ανήκει σε εκείνα που ένας Άγγλος θα εκτιμούσε ιδιαίτερα. Ο πλωτάρχης Τσάλεντζερ αναποκοκκίνισε και η Νικ Μπάκλεϊ πήρε τον έλεγχο της κατάστασης.

«Έλα, Τζορτζ. Μην κοιτάς με το στόμα ανοιχτό. Πάμε να βρούμε τη Φρέντι και τον Τζιμ». Χαμογέλασε στον Πουαρό. «Ευχαριστώ για το κοκτέιλ. Ελπίζω ο αστράγαλος να περάσει σύντομα».

Με ένα καταφατικό νεύμα προς το μέρος μου, πέρασε το χέρι της μέσα από το μπράτσο του ναυτικού και χάθηκαν μαζί πίσω από τη γωνία.

«Όστε αυτός είναι ένας από τους φίλους της δεσποινίδος», μουρμούρισε ο Πουαρό σκεπτικός. «Ένα μέλος της εύθυμης συντροφιάς της. Τι μέρος του λόγου είναι; Πες μου την άποψή σου ως ειδικός, Χέιστινγκς. Είναι αυτό που θα έλεγες ωραίος τύπος... ε;»

Έπειτα από μια σύντομη παύση, στη διάρκεια της οποίας προσπάθησα να αποφασίσω τι ακριβώς θεωρούσε ο Πουαρό πως θα έπρεπε να εννοώ με την περιγραφή αυτή, συμφώνησα, αν και με επιφυλάξεις.

«Εντάξει φαίνεται... ναι», είπα. «Απ' όσο μπορεί να κρίνει κανείς με μια ματιά, δηλαδή».

«Αναρωτιέμαι», είπε ο Πουαρό.

Η κοπέλα είχε ξεχάσει το καπέλο της. Ο Πουαρό έσκυψε να το

πιάσει και το έφερε μια βόλτα, αφηρημένα, πάνω στο δάχτυλό του.

«Άραγε αισθάνεται κάποια τρυφερότητα για αυτήν; Τι νομίζεις, Χέιστινγκς;»

«Καλέ μου Πουαρό! Πού να ξέρω; Έλα... δώσε μου το καπέλο που κρατάς. Η κυρία θα το γυρεύει. Θα της το πάω εγώ».

«Όχι ακόμη. Με διασκεδάζει αυτό».

«Σοβαρά τώρα, Πουαρό!»

«Ναι, φίλε μου, γερνάω και γίνομαι σαχλός, δε βρίσκεις;»

Ήταν τόσο ακριβής η περιγραφή όσων αισθανόμουν τη συγκεκριμένη στιγμή, ώστε μου ήταν κάπως στενόχωρο να τα ακούω να περιγράφονται με λόγια. Ο Πουαρό γέλασε πνιχτά και ύστερα έγειρε προς τα εμπρός, ακουμπώντας τον δείκτη στο πλάι της μύτης του.

«Μα, όχι... δεν έχω αποβλακωθεί τόσο όσο νομίζεις! Θα επιστρέψουμε το καπέλο, βεβαίως, αργότερα όμως! Θα το επιστρέψουμε στο Εντ Χάουζ κι έτσι θα μας δοθεί η ευκαιρία να δούμε ξανά τη γοητευτική δεσποινίδα Νικ».

«Πουαρό», είπα. «Θαρρώ πως ερωτεύτηκες».

«Είναι χαριτωμένη κοπέλα... ε;»

«Μα... την είδες από μόνος σου. Γιατί ρωτάς εμένα;»

«Επειδή... αλίμονο! Δεν μπορώ να κρίνω. Για μένα πλέον στιδήποτε νεαρό σε ηλικία είναι όμορφο. Η νιότη... η νιότη... Αυτή είναι η τραγωδία της ηλικίας μου. Όμως εσύ... σε εσένα προσπέφτω! Το κριτήριό σου δεν έχει ακολουθήσει τις εξελίξεις, μιας κι έζησες τόσο καιρό στην Αργεντινή. Θαυμάζεις τη σιλουέτα όπως έπρεπε να είναι πριν από πέντε χρόνια, όμως, σε κάθε περίπτωση, είσαι πιο μοντέρνος απ' ό,τι εγώ. Είναι χαριτωμένη... δεν είσαι; Διαθέτει αυτό το απίλ το σεξουαλικό;»

«Σεξαπίλ ονομάζεται, Πουαρό. Και η απάντηση, θα έλεγα, είναι οπωσδήποτε καταφατική. Αλήθεια, γιατί ενδιαφέρεσαι τόσο για την κυρία;»

«Εγώ ενδιαφέρομαι;»

«Μα... σκέψου λίγο τι έλεγες μόλις τώρα».

«Έχεις παρερμηνεύσει τα πράγματα, φίλε μου. Μπορεί να ενδιαφέρομαι για την κυρία, ναι, όμως πολύ περισσότερο με ενδιαφέρει το καπέλο της».

Έμεινα να τον κοιτάζω, όμως έμοιαζε να σοβαρολογεί απολύτως.

Μου έγνεψε καταφατικά.

«Ναι, Χέιστινγκς, αυτό εδώ το καπέλο». Το έτεινε προς το μέρος μου. «Βλέπεις τον λόγο για το ενδιαφέρον μου;»

«Είναι ένα όμορφο καπέλο», είπα σαστισμένος. «Αλλά ένα κοινότατο καπέλο. Ένα σωρό κοπέλες έχουν καπέλα σαν κι αυτό».

«Όχι σαν κι αυτό».

Το παρατήρησα προσεκτικότερα.

«Βλέπεις, Χέιστινγκς;»

«Είναι ένα απολύτως απλό φαιοκίτρινο καπέλο. Καλοφτιαγμένο...»

«Δε σου ζήτησα να περιγράψεις το καπέλο. Είναι ολοφάνερο πως δε βλέπεις. Είναι σχεδόν απίστευτο, καημένη μου Χέιστινγκς, που σχεδόν ποτέ δε βλέπεις! Κάθε φορά με εκπλήσσει αυτό! Μα κοίτα, καλέ και αφελή φίλε μου, δεν είναι απαραίτητο να βάλεις τα χαιιά κύτταρα να δουλέψουν... Τα μάτια σου αρκούν. Παρατήρησε... παρατήρησε...»

Και τότε είδα επιτέλους αυτό στο οποίο επιχειρούσε τόση ώρα να τραβήξει την προσοχή μου. Η αργή περιστροφή του καπέλου γινόταν με άξονα τον δείκτη του και ο δείκτης αυτός ήταν περασμένος μέσα από μια τρύπα στο γείσο του καπέλου. Μόλις κατάλαβε πως είχα συνειδητοποιήσει τι εννοούσε, απέσυρε το δάχτυλό του και μου πρότεινε το καπέλο. Ήταν μια μικρή συμμετρική τρύπα, ολοστρόγγυλη, και δεν μπορούσα να φανταστώ ποιος ήταν ο σκοπός της, αν είχε πράγματι σκοπό.

«Παρατήρησες τον τρόπο που τινάχτηκε η δεσποινίς Νικ, όταν πέρασε από κοντά μια μέλισσα; Η μέλισσα στο καπέλο... και η τρύπα στο καπέλο».

«Μα, μια μέλισσα δε θα μπορούσε να ανοίξει μια τέτοια τρύπα».

«Ακριβώς, Χέιστινγκς! Τι οξυδέρκεια! Αδύνατον να ανοίξει μια τέτοια τρύπα. Όμως μια σφαίρα θα μπορούσε, φίλτατε!»

«Μια σφαίρα;»

«Μα, ναι. Μια σφαίρα σαν κι αυτή».

Άπλωσε την παλάμη του, πάνω στην οποία υπήρχε ένα μικρό αντικείμενο.

«Μια ριγμένη σφαίρα, φίλε μου. Αυτό ήταν που έπεσε στη βεράντα τώρα δα που μιλούσαμε. Μια ριγμένη σφαίρα!»

«Θες να πεις...»

«Θέλω να πω ότι με δυο πόντους διαφορά εκείνη η τρύπα δε θα είχε σχηματιστεί στο καπέλο, αλλά στο κεφάλι. Τώρα καταλαβαίνεις γιατί ενδιαφέρομαι, Χέιστινγκς; Είχες δίκιο, φίλε μου, όταν μου είπες να μη χρησιμοποιώ τη λέξη *αδύνατο*. Ναι... άνθρωποι είμαστε! Α! Έκανε όμως μέγα λάθος εκείνος ο επίδοξος δολοφόνος, όταν αποφάσισε να ρίξει στο θύμα του ενώ βρισκόταν εκεί κοντά ο Ηρακλής Πουαρό! Για εκείνον είναι απερίγραπτη η ατυχία. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, τώρα γιατί πρέπει να πάμε στο Εντ Χάουζ και να επικοινωνήσουμε με τη δεσποινίδα. Τρεις φορές γλίτωσε από τον θάνατο σε τρεις μέρες. Αυτό είπε η ίδια. Πρέπει να ενεργήσουμε γρήγορα, Χέιστινγκς. Ο κίνδυνος παραμονεύει».

*Το κακό δε μένει ποτέ ατιμώρητο, μεσιέ.
Η τιμωρία, όμως, ενίοτε παραμένει κρυφή.*

Νικ Μπάκλεϊ; Αυτό το όνομα είναι εντελώς ασυνήθιστο για μια νέα και όμορφη γυναίκα! Όμως δεν είναι το μόνο ασυνήθιστο πράγμα στη ζωή της. Αρχικά, σε μια απότομη πλαγιά στην Κορνούαλη, χαλάνε τα φρένα του αυτοκινήτου της. Έπειτα, σε ένα στενό μονοπάτι, γλιτώνει την τελευταία στιγμή από έναν βράχο που πέφτει από ψηλά. Και ακόμη πιο μετά, ένας βαρύς πίνακας αποκολλάται από τον τοίχο και παραλίγο να την αφήσει νεκρή στο κρεβάτι της.

Όταν ο Ηρακλής Πουαρό ανακαλύπτει μια τρύπα από σφαίρα στο καπέλο της, παίρνει αμέσως την απόφασή του: Αυτό το κορίτσι χρειάζεται την προστασία και τη βοήθειά του. Την ίδια στιγμή αρχίζει να ξεδιαλύνει το μυστήριο ενός φόνου που δεν έχει συμβεί – ακόμη...

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22729

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ